

napsal Berdier Wreans

řes pláně vál vítr, který několik tamních stromů rozhoupal tam a zpět. Mladík ve světle zeleném turbanu se přiblížil k armádě a veliteli předal podmínky míru od svého vůdce. Byl odmítnut. Schylovalo se k bitvě. K bitvě o Ain-Kolur.

Náčelník lymbez tak otevřeně vyhlásil válku a jeho jezdci se znovu ocitli ve válce. Už mnohokrát jeho kmen táhl přes území, které mu nepatřilo, a mnohokrát selhaly jeho pokusy o diplomatické jednání. A nakonec jej osud zavál až sem. A stejně tak tomu bylo i Mindothraxem. Ať už jeho spojenci vyhráli, nebo prohráli, on vždy přežil. Přestože se občas ocitl na prohrávající straně války, ještě nikdy ve svém 34letém životě neprohrál přímo v boji.

Dvě armády se valily pouští jako zpěněné toky, a když se setkaly, propukla vřava, jejíž ozvěna se odrážela od hor. Krev, první tekutina, kterou vyprahlá poušť okusila po mnoha měsících, tančila po povrchu země jako zvířený prach. Jak vojáci navzájem do svých těl nořili meče, zvuky boje se ozývaly v děsivé harmonii. Mindothrax byl ve svém živlu. Po deseti hodinách bitvy, ve které nikdo nezískal ani píd' země, oba vůdci čestně zaveleli k ústupu.

Tábor byl rozbit v zahradě obehnané vysokou zdí na starém pohřebišti zdobeném jarními květy. Jak se Mindothrax procházel po dvoře, připomnělo mu to domov v dětství. Byly to šťastné a zároveň smutné vzpomínky, nevinnost dětských přání, jeho cesta k bojovému umění, vše ale kalika minulost jeho nebohé matky. Nádherné ženy, která na svého syna vždy shlížela jak s hrdostí, tak s nevysloveným žalem. Nikdy nemluvila o tom, co ji trápí, nikoho však nepřekvapilo, když se jednoho dne vydala přes vřesoviště a o po delší době byla nalezena s vlastnoručně podříznutým hrdlem.

Samotná armáda připomínala nedávno poničené mraveniště. Do půl hodiny od ukončení bitvy se přeskupila, jako by to bylo její přirozenost. Když zdravotníci prohlíželi raněné, někdo s obdivem a úžasem v hlase poznamenal: "Podívejte na Mindothraxe. Ani se mu nerozcuchaly vlasy."

Je to mocný bojovník, prohlásil ošetřující lékař.

Meče se silně nadhodnocují, řekl Mindothrax, jehož zájem nicméně potěšil. "Bojovníci se příliš věnují výpadů a málo obraně. Do bitvy měl každý jít s tím, že se bude bránit a své protivníka napadat jen v okamžiku, kdy se naskytne ideální příležitost."

Já dávám přednost přímějším stylu, zasmál se jeden ze zraněných. "Takový styl mají jezdci."

Jestli je to způsob, jakým bjoulsaeské kmeny prohrávají, vzdám se svého dědictví, pronesl Mindothrax a udělal znamení duchů, aby dal najevo, že jen vyjadřuje upřímně a nerouhá se. "Nezapomínejte, co velký mistr meče Gaiden Shinji řekl: 'Nejlepší techniky přetrvávají díky přeživším.' Byl jsem ve 36 bitvách a nemám jedinou jizvu, kterou bych si z nich odnesl. To proto, že se spoléhám na svůj štít a na svůj meč. V tomto pořadí."

V čem spočívá tvé tajemství?

Beru boj jako zrcadlo. Když se chystám udeřit pravicí, sleduju levici svého protivníka. Pokud je připraven můj úder odrazit, neudeřím. Proč zbytečně plýtvat silami? Mindothrax povytáhl obočí, "když však vidím, že jeho pravá ruka je napjatá, levou rukou sevru štít. Však víte, k úderu je zapotřebí dvakrát tolik síly než k jeho odražení. Pokud vaše oči dokáží rozpoznat, jestli váš protivník vede úder shora, nebo z úhlu, či zespodu, musíte se otočit a umístit svůj štít přesně tak, aby vás chránil. V případě potřeby dokážu takto blokovat hodiny, ale jen několik minut, možná dokonce jen vteřin, zabere, než vám protivník, který vás bombarduje ranami, ponechá prostor pro protiútok."

Jak dlouho ses musel nejdéle bránit? Zeptal se zraněný.

Jednou jsem s někým bojoval hodinu, řekl Mindothrax. "Byl ve svém bušení neúnavný, neposkytl mi jedinou příležitost k tomu, abych udělal cokoli jiného než blokoval jeho údery. Nakonec však svou palici pozvedával příliš dlouho a já uviděl

stopu svého meče na jeho hrudi. Udeřil do mého štítu snad tisíckrát, a já do jeho srdce bodl ne víc než jednou. Stačilo to však."

Takže byl tvým největším protivníkem? Zeptal se zdravotník.

Ach, samozřejmě, že ne, řekl Míndothrax a natočil svůj štít tak, aby se v jeho stříbrném kovu odrážela jeho tvář. "Tady ke můj největší protivník."

Následujícího dne bitva začala znovu. Náčelník lymbez prolomil opevnění z ostrovů na jihu. K děsivosti a pohaně kmene přispívala skutečnost, že se do války zapojili i žoldnéři, renegátští jezdci, a dokonce i několik reachmenských čarodějnic. Jak Mindothrax upřeně pozoroval bojiště, na kterém se shromažďovaly armády, a nasazoval si helmu a připravoval štít s mečem, znovu si vzpomněl na svou matku. Co ji tak trápilo? Proč se nikdy nedokázala na svého syna podívat bez zármutku?

Bitva zuřilo od rozbřesku do soumraku. Nad hlavami bojovníků, který proti sobě navzájem znovu a znovu vyřázeli, se klenula jasně modrá obloha. V každém souboji Mindothrax zvítězil. Jeden z nepřátel ozbrojený sekerou je zasypával řadou úderů na štít, ale každý z nich byl odražen, až nakonec Mindothrax mohl svého soka přemoci. Nějaká bojovnice s oštěpem téměř jeho štít prorazila hned úvodním bodnutím, Mindothrax však věděl, jak vést svůj úder, aby ji vyvedl z rovnováhy a vytvořil si prostor pro svůj protiútok. Nakonec se na bojišti střetl se žoldněřem vyzbrojeným štítem a mečem. Na hlavě měl prilbu ze zlatého bronzu. Bojovali spolu hodinu a půl.

Mindothrax vyzkoušel všechny triky, které znal. Když žoldák zatnul levou ruku, odrazil jeho úder. Když protivník pozvedl meč, pozvedl svůj štít ke zkušenému krytí. Poprvé ve svém životě bojoval proti jinému bránícímu se válečníkovi. Nehybnému, odrážejícímu, s energií bojovat celé dny, kdyby to bylo nutné. Občas se do boje zapojit i jiný válečník, někdy to bylo z Mindothraxovy armády, jindy z armády jeho protivníka. S těmito narušiteli se však vždy udělal krátký proces a šampióni se rychle opět vraceli k vzájemnému boji.

Jak spolu bojovali, kroužili kolem sebe, na úder odpovídali blokem, na blok úderem, Mindothraxovi pomalu docházelo, že konečně bojuje s dokonalým zrcadlem.

Stala se z toho spíš hra, téměř tanec než krvavý boj. Dokud Mindothrax nezkazil svůj krok, neudeřil příliš brzo a nevyvedl sám sebe z rovnováhy, zábava neskončila. Mindothrax více zahlédl, než ucítil, jak jím žoldněřova čepel projela od hrdla až k hrudi. Dobrý zásah. Takový by sám provedl.

Mindothrax padl k zemi a cítil, že jeho život je u konce. Žoldněř stál nad ním, připraven zasadit svému váženému protivníku smrtelný úder. Pro nezasvěceného člověka to byl zvláštní, čestný čin a Mindothrax byl velmi dojat. Zaslechl, jak někdo přes bojiště volá jméno podobné jeho vlastnímu.
Jurifaxi!

Žoldněř sejmul prilbu, aby odpověděl na volání. Jakmile tak učinil, Mindothrax v muži spatřil přes mezi hledím helmy svůj vlastní odraz. Byly to jeho vlastní blízko posazené oči, rudé a hnědé vlasy, tenká a široká ústa a hrubá brada. Okamžik žasl nad tím zrcadlem, než se cizinec otočil zpět a zasadil mu smrtelný úder.

Jurifax se vrátil ke svému veliteli za svůj díl na dnešním vítězství byl dobře odměněn. Na večeri pod hvězdami se utábořili v té zahradě na starém pohřebišti, kterou předtím obsadili jejich nepřátelé. Když žoldněř spatřil to místo, změnil se v podivně zamlklého.

Už jsi tu někdy předtím byl, Jurifaxi? Zeptal se jeden z členů kmene, který ho najal. Narodil jsem se jako jezdec, jakým jsi ty. Má matka mě prodala, ještě když jsem byl batole. Vždycky mě zajímalo, jak by mohl můj život vypadat, kdybych nebyl prodán. Možná bych se nikdy nestal žoldněřem. Náš osud je řízen mnoha prvky, řekla čarodějnice. "Je bláhové pokoušet se zjistit, jak by se vyvíjel za jiných okolností. Neexistuje nikdo jako ty, takže nemá smysl srovnávat."

Jeden však přece existuje, řekl Jurifax s pohledem upřeným na hvězdy. "Můj pán, předtím, než mi dal svobodu, mi řekl, že jsem měl dvojče. Mohla si však dovolit vychovávat jen jedno dítě. Někde mám bratra a doufám, že jej někdy potkám." Čarodějnice před sebou spatřila přízraky a poznala pravdu, že dvojčata už se setkala. Zůstala však jen mlčky civět do plamenů a vypověděla myšlenky ze své hlavy. Měla příliš rozumu na to, aby si je nechala pro sebe.